

ת"פ 26594/01/14 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי, נגד ח ע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26594-01-14 מדינת ישראל נ' ע
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי,

ע"י עו"ד אבי בוזו

נגד

ח ע

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אחמד נאסר אלדין

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 6.01.13 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, הלכה אשתו של הנאשם הגב' נ ע (להלן: "המתלוננת") לחנות פלאפונים ביישוב X (להלן: "היישוב"). הנאשם הגיע למקום ברכבו מסוג ב.מ.וו (להלן: "הרכב") ומשך את המתלוננת באמצעות ידו אל תוך הרכב. המתלוננת סירבה והתנגדה, אך הנאשם המשיך להחזיק את ידיה, נענע אותה ומשך אותה לרכב. בהמשך, משהגיע למקום אחיה של המתלוננת, מר וג' ע, עזב הנאשם את המתלונן, נכנס לרכבו וברח מהמקום. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות ביד שמאל וכאבים בכתפיים.

3. הנאשם כפר במיוחס לו. לדבריו הוא לא היה ביישוב ביום הנזכר בכתב האישום והוא ביצע באותו יום הובלה מירושלים לאזור הדרום. ממילא כל הנטען לא ארע.

המסכת הראייתית

4. המאשימה הצטיידה עם עדות המתלוננת ואחיה והגישה את התעודה הרפואית של הרופא שבדק את המתלוננת לאחר האירוע. מנגד הנאשם הצטייד לצד עדותו, עם עדות בתה ובנה של דודתו, אצלם שהה לטענתו בזמן האירוע הנטען.

5. המתלוננת סיפרה בעדותה כי בשנת 2013 הייתה נשואה לנאשם. היא סיפרה כי ביום האירוע הלכה לבדה ברחוב, כשלפתע הנאשם נעצר לידה עם רכבו, החזיק אותה ביד שמאל ומשך אותה לתוך הרכב. היא צעקה וכשהגיע אחיה למקום, הנאשם עזב אותה וברח. בהמשך ציינה כי אינה זוכרת כמה זמן עבר מהרגע שהנאשם עצר לידה ועד שאחיה הגיע למקום והוסיפה "אולי חצי שעה". בכל אותו זמן איש לא עבר במקום. היא שבה לביתה ונסעה לבית חולים בשל כאבים שהיו לה ביד שמאל כולל סימן כחול. כיום, היא נשואה לאחר ואין לה קשר עם הנאשם.

6. בעדותה, לא ידעה המתלוננת לומר בבירור אם הייתה בדרך מביתה לחנות הפלאפונים או ששבה מחנות הפלאפונים לביתה, אך ציינה כי נדמה לה שהיא הייתה בדרך חזרה מהחנות המצויה במרכז היישוב. לדבריה, המקום בו הנאשם תקף אותה הוא רחוב ללא בתים, והאירוע היה בשעות אור בין 16:00 ל-17:00. כן ציינה כי באותו זמן אחיה לא היה בבית והוא הגיע למקום בהפתעה. כשנשאלה אודות הרכב של הנאשם לא ידעה לומר את סוגו ואת צבעו אך ציינה כי "אולי" הוא היה בצבע לבן. לדבריה, בתקופת נישואיהם, הנאשם היה משתמש כל יום ברכב אחר. עוד ציינה כי היא חיה עם הנאשם כשלושה חודשים ולאחר מכן התגררה בבית הוריה במשך שנתיים בנפרד מהנאשם עד לגירושין, אז קיבלה סכום כסף מהנאשם במסגרת תביעה בבית הדין השרעי. הכסף נתקבל כחצי שנה אחר האירוע, בחודש יולי 2013.

7. המתלוננת גם סיפרה כי בחודשים שהם חיו ביחד, הנאשם היה קושר אותה ומכה אותה. גם לאחר שהיא עברה להתגרר בבית הוריה, הנאשם היה מתקשר אליה כל הזמן והיא ראתה אותו סביבה בכל פעם שהייתה יוצאת לעבודה. עם זאת היא אישרה כי הם לא דיברו במשך שנתיים אלו ולא היה בניהם קשר.

8. אחיה של המתלוננת, מר ע, סיפר כי ביום האירוע הוא יצא מביתו לכיוון השוק. בדרכו, שמע לפתע צעקות ועל כן התקדם מהר מרחק הליכה של כ-3-4 דקות. כשהתקרב הבחין שאחותו היא זו הצועקת ומסרבת להיכנס לרכב של הנאשם, אותה ראה אווז בידה השמאלית. בהמשך ציין כי הבחין במרחש ממרחק של כ-100 מטרים וכשהנאשם הבחין בו הוא נכנס לרכב ונמלט מהמקום במהירות. אחותו בכתה והוא הבחין על סימן בידה. הוא לקח אותה לבית ולאחר מכן הסיע אותה לבית החולים.

9. מר ע הוסיף כי הנאשם היה מכה את אחותו בעבר ואף קשר אותה למעקה, אף לבסוף נעשתה סולחה והם

קיבלו את מה שהגיע להם במסגרת תביעת הגירושין בבית הדין השרעי, וכל אחד הלך לדרכו. במסגרת הסולחה גם דובר על כך שהמתלוננת תבטל את התלונה כנגד הנאשם.

10. בחקירתו הנגדית ציין מר ע כי הוא שהה עם אחותו בבית והיא הלכה לתקן את הטלפון. גם הוא התכוון ללכת לשוק על מנת להסתפר בסמיכות לחנות הפלאפונים אך הוא לא שם לב כשאחותו יצאה מהבית. לדבריו, האזור לא היה חשוך מאוד. הייתה שעת שקיעה. מדובר ברחוב שאין בו בתים ואין בו תנועה רבה.

11. הנאשם שב בעדותו על גרסתו כי ביום האירוע לא שהה כלל ביישוב והוא עבד באותו יום בהובלות. הוא העמיס סלון בערך בשעה 14:00 בירושלים והסיע אותו ל.א. ל.א הגיע בערך בשעה 16:30 או 17:00 ונשאר שם עד השעה 20:00 או 21:00 אצל בני דודיו המתגוררים שם, תוך שהוא ציין את שמותיהם. כשנשאל מדוע בחקירתו, לשאלה להיכן ביצע את ההובלה ענה כי אינו זוכר, השיב שהמשטרה התקשרה אליו כחודש לאחר האירוע והוא היה לחוץ שכן זו לו הפעם הראשונה שהוא נמצא בחקירה. בחקירתו הנגדית הוסיף כי המשטרה התקשרה כשהוא היה בנסיעה, וכשהגיע לביתו הסתכל ביומן העבודה שלו וראה שבאותו יום ביצע הובלה מירושלים ל.א.

12. הנאשם גם שלל את הטענה כי הכה את המתלוננת ביום האירוע וכן את הטענה כי הכה אותה במהלך חייהם המשותפים. לדבריו, המתלוננת הגישה את התלונה כנגדו כדי לסחוט ממנו כספים במסגרת הליך הגירושין והוא אכן שילם 3,500 דו"ר. בדומה המתלוננת פתחה כנגדו הליך ברשות הפלסטינית במסגרתו הוא נעצר ולאחר ששילם ₪ 800 הוא שוחרר. סכום זה כנראה לא הספיק למתלוננת ועל כן היא הוסיפה להתלונן כנגדו לשווא.

13. כאמור הנאשם הצטייד עם עדויות בני דודתו שלו שהתגוררו ב.א על מנת לתמוך את טענת האליבי שלו לפיה הוא שהה ב.א בזמן האירוע הנטען.

14. הגב' ר ע' סיפרה כי הנאשם התקשר אליה וסיפר לה כי הוא עצור בשל תלונה של המתלוננת כנגדו. היא הזכירה לו כי ביום האירוע הנאשם ביצע עבורה ועבור אחיה שעמו היא התגוררה באותה עת ב.א, הובלה של סלון. בחקירתה הנגדית ציינה כי מדובר היה בסלון בצבע לבן שנקנה בחנות בירושלים תמורת סך של 5,000 ₪. לדבריה, הנאשם הגיע בערך בשעה 17:00 והם אכלו ביחד ארוחת ערב. היא לא ידעה להגיד דבר אודות הרכב שהיה לנאשם באותה עת ואף לא ידעה לומר דבר על הקשר של הנאשם עם המתלוננת באותה עת, על אף שלטענתה היה להם קשר טוב עם הנאשם ובכל פעם שהנאשם היה באזור X במסגרת עבודתו הוא היה מגיע לבקר אותם. לדבריה, היא לא הכירה את המתלוננת ולא ידעה מה טיב היחסים של הנאשם עמה.

15. אחיה של הגב' ע', מר א ע', סיפר בעדותו כי זכור לו כי ביום מסוים, אשר לא ידע לנקוב בתאריך שלו, הנאשם הביא לביתם ספות שהם רכשו בענתה. הספות היו בצבע לבן והם נרכשו על ידו ועל ידי אחותו תמורת סך של 5,000 או 5,100 ₪. הנאשם הגיע לביתם בערך בשעה 17:00, אך הוא עצמו לא היה בבית באותה שעה והוא הגיע מאוחר יותר. הנאשם נשאר בביתם עד השעה 21:00 לערך. לדבריו, בכל פעם שלנאשם הייתה הובלה לאזור X הוא היה נכנס לבקרם. גם הוא לא ידע לומר מה היה מצבו המשפחתי של הנאשם באותה תקופה, האם הוא התגורר עם

אשתו אם לאו.

דין והכרעה

16. ראשית יצוין כי יש קושי לקבל את גרסת המתלוננת לפיה היא הייתה בכביש בתוך היישוב במשך זמן רב, "אולי חצי שעה" כדבריה, כשבמשך כל אותו זמן הנאשם מנסה להכניס אותה לרכב והיא מסרבת, מתנגדת וצועקת כשאישה מהעוברים ושבים אינו שם לב לכך. יש קושי של ממש לקבל את הגרסה לפיה בפרק זמן ארוך זה איש לא עבר במקום ורק אחיה נזדמן גם הוא לאותו מקום באותה שעה באופן אקראי. חרף השהות הארוכה במקום היא לא ידעה למסור פרטים אודות הרכב ואפילו את צבעו לא ידעה לומר בוודאות.

17. זאת ועוד. בעדותה לא ידעה המתלוננת לומר אם הייתה בדרך מביתה לחנות במרכז היישוב או ששבה מהחנות לביתה, אם כי נדמה לה, כך ציינה, שהיא הייתה בדרך מהחנות לבית. מנגד, האח שהתגרר עם אחותו (המתלוננת) בבית העיד כי היא יצאה מהבית למרכז היישוב על מנת לתקן את מכשיר הטלפון שלה. לדבריו, על אף שידע על כוונתה זו ועל אף מרחק ההליכה הגדול, כ-6 ק"מ, הוא לא חשב להתלוות אליה, אף שגם בכוונתו היה לצאת בתוך זמן קצר לאותו מקום, והוא יצא זמן מה אחריה. ברם, עדות זו נסתרת מדברי המתלוננת עצמה אשר העידה כי שעה שיצאה מהבית אחיה לא היה בו והוא נזדמן למקום בו הנאשם תקף אותה בהפתעה ובמקרה.

18. מדובר בסתירות משמעותיות ובגרסאות שקשה לקבלן, כשיש לזכור שאין מחלוקת כי בין הנאשם למתלוננת הייתה מחלוקת כספית סביב הגירושין שנמשכה זמן לא מועט, קרוב לשנתיים בהם הם לא חיו ביחד, כשלבדברי המתלוננת עצמה בעדותה במהלך תקופה זו לא היה ביניהם כל קשר והם לא דיברו ביניהם. רק לאחר הגשת התלונה המחלוקת נפתרה והמתלוננת קיבלה את הכספים שדרשה במסגרת ההליך בבית הדין השרעי. בנסיבות אלו יש לבחון ביתר זהירות את גרסתה של המתלוננת, ובשים לב לסתירות האמורות, איני סבור כי ניתן לבסס עליה ועל עדות האח הרשעה בפלילים.

19. גם עדויותיהם של המתלוננת ואחיה כי האירוע ארע בשעות 16:00 או 17:00 אחר הצהריים אינם עולות בקנה אחד עם הגרסה שמסרו במשטרה, כפי שניתן ללמוד, הן מתוך הודעת הנאשם (ת/3) במסגרתה נדרש לטענות המתלוננת ואחיה והן מכתב האישום, לפיה האירוע ארע בשעה 18:00. אין מדובר רק בהבדל של שעה או שעתיים. התלונה הוגשה יום לאחר האירוע, וההנחה היא כי השעה שנמסרה על ידם הייתה מדויקת יותר מאשר השעה שנמסרה על ידם בעדויותיהם כיום, קרוב ל-5 שנים לאחר האירוע. דא עקא, שהשעה 18:00 במועד האירוע - ראשית חודש ינואר - היא שעה בה כבר יש חושך, בוודאי כאשר לפי הטענה מדובר בכביש ללא בתים ושלא עברו בו כלי רכב, ובשעה זו ברי כי האח לא יכול היה להבחין בנאשם ובמתלוננת ממרחק, וודאי לא מרחק גדול "כ-100 מטר" לפי עדותו. הקדמת מועד האירוע בעדויות שניהם, לשעה 16:00 או 17:00 תוך ציון שמדובר בשעה שעדיין השמש טרם שקעה, מקשה אף היא לקבל את גרסתיהם.

20. העובדה שהמתלוננת נחבלה ביום האירוע הנוטען אין בה כדי לתמוך בגרסתה, שכן, ייתכן, שהיא נפגעה ביום האירוע או בסמוך לו, אך הדבר ארע בנסיבות אחרות לחלוטין. דווקא מהמסך הרפואי ותרגומו לעברית (ת/4) עולה כי

הרופא רשם מפי המתלוננת כי היא "הותקפה ע"י אחר". אכן, המתלוננת ואחיה טענו כי אמרו לרופא כי בעלה היכה אותה ואולם הדעת נותנת כי לוכך היה נאמר לרופא הוא בוודאי היה רושם זאת.

21. יש גם לשים לב לכך שהמתלוננת ואחיה לא התייצבו לדיונים מספר פעמים, וב"כ המאשימה טען באחד הדיונים (14.01.16) כי שוחח עמם והם מעוניינים לבטל את התלונה שהגישו כנגד הנאשם, וגם בכך יש כדי להמעיט מהמהימנות שיש לייחס לעדותם. אכן בסופו של יום הם התייצבו להעיד, וכיום לאחר שהמתלוננת קיבלה את הכסף, אין לה אינטרס להעיד כנגד הנאשם, ואולם יש לה אינטרס לעמוד בגרסה שמסרה במשטרה ולא לסתור אותה, וכאמור, במועד הגשת התלונה אכן היה לה מניע בהגשתה.

22. נוכח כל האמור, איני סבור כי ניתן להתבסס על עדויות המתלוננת ואחיה, הסותרות זו את זו, ולבסס עליהן הרשעה.

23. אכן, טענת האליבי של הנאשם לא הוכחה. בהודעתו במשטרה (ת/3) טען כי ביום האירוע הוא ביצע הובלה אך לא ידע לומר מאין ולאן, אך הוא הפנה ליומן העבודה שלו. מהיומן ותרגומו לעברית (ת/5) עולה כי ביום האירוע הוא ביצע הובלה בירושלים. נהיר כי ככל שההובלה הייתה לביתם של קרובי משפחתו הוא היה יודע לומר זאת.

24. אל מול גרסתו זו, ביום 16.10.13 בשיחה עם רס"ר רונית לוי (ת/7) הוא מסר כי ביצע הובלה לX לדודתו. לדבריו הוא הוביל לשם מיטה ונשאר ללון שם יום או יומיים. לא הייתה מחלוקת כי ככל שנעשתה הובלה שכזו היא נעשתה על ידי הנאשם כמחווה לבני משפחתו ולא כחלק מעבודתו והוא לא קיבל על כך שכר, דבר שאינו עולה בקנה אחד עם רישום ההובלה ביומן העבודה כפי שטען הנאשם בחקירתו במשטרה.

25. גרסה שלישית הוצגה על ידי הנאשם בעדותו בבית המשפט לפיה ביצע הובלה מירושלים לX, ולאחריה הלך לבקר את בני דודתו שם שהה עד השעה 20:00 או 21:00.

26. אף לא אחת מגרסאות אלו עולות בקנה אחד עם עדויות בני דודתו של הנאשם בבית המשפט. אלו העידו כי ההובלה הייתה לביתם שלהם (בניגוד לעדות הנאשם בבית המשפט) וכי הנאשם נשאר אצלם עד השעה 20:00 או 21:00 אך לא לן שם (בניגוד לגרסה שמסר לרס"ר לוי).

27. גם עדותה של הגב' ע' כשלעצמה אינה עולה בקנה אחד עם דבריה לרס"ר לוי בשיחת טלפון ביום 16.10.13 (ת/7), אז סיפרה כי היא עברה לX בדיוק ביום האירוע וכי הנאשם הוביל אליה סלון ומיטה ונשאר ללון אצלם יום או יומיים.

28. לא ניתן אפוא, לסמוך על עדות הנאשם ועדויות האחים ע', בני דודתו של הנאשם, וההתרשמות היא כי מדובר בעדויות שתואמו מראש. יש לזכור כי מדובר בקרובי משפחתו של הנאשם, וכיום הוא אף נשוי לבת דודתם של האחים ע'

, והם בעלי אינטרס מובהק לסייע לו.

29. עם זאת, על אף שהאליבי של הנאשם לא הוכח, לא ניתן לומר כי הוא נסתר או הופרך. העובדה כי הוא ביקש לסמוך את דבריו בעדויות שנמצאו ככאלו שלא ניתן לסמוך עליהן, אין בהן כדי להביא מיניה וביה לשלילת גרסתו כי לא שהה ביישוב במועד האירוע וכי לא פגש כלל במתלוננת באותו יום.

30. יצוין כי על אף שכאמור, עדותו בכל הנוגע לאליבי לא הייתה מהימנה כשלעצמה, וודאי לא זכתה לתימוכין מעדויות בני דודתו, לא נכון לומר כי עדותו בכל הנוגע לקשריו עם המתלוננת הופרכו ושעדותו הייתה "הפכפכה" כלשון ב"כ המאשימה בסיכומיו. הנאשם טען כי מעולם לא היכה את המתלוננת והעובדה כי הוא שילם סך של ₪ 800 בבית משפט של הרשות הפלסטינית אינה סותרת את דבריו, שכן איני סבור כי ניתן ללמוד מכך שהוא שילם בהליך שהתקיים ברשות הפלסטינית וטיבו לא נודע כדי ללמד כי הוא אכן היכה את המתלוננת.

31. אכן, אליבי שהופרך יש בכך משום משקל מסייע ניכר מאוד כדי לבסס הרשעה, והדבר אף יכול לשמש סיוע מקום שזה נדרש (ראו: ע"פ 6217/98 **דניארוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.12.98); ע"פ 752/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.08.06)). ברם, הפרכת אליבי פירושה קיומן של ראיות פוזיטיביות המפריכות אותו ולאדחייטענה מחוסר אמון (ע"פ 2869/09 **זינאתי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.11.10)). במקרה זה כאמור, אין מדובר באליבי שהופרך כי אם באליבי שלא הוכח, שכן הנאשם לא הצליח להביא בפני בית המשפט ראיות מהימנות לטענתו (ראו: ע"פ 125/50 **יעקובוביץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד ו 514 (1952); תפ"ח (מחוזי-מרכז) 670-02-13 **מדינת ישראל נ' עזאדיןאשף** (פורסם בנבו, 16.05.17)).

32. הנה כי כן, בית המשפט אמנם רשאי במקרים מסוימים לקבוע את אשמת הנאשם גם על יסוד אי מתן הסבר מצדו לעובדות שהוכחו או כשהתברר שההסבר שנתן אינו אמת, אך זאת כאשר הוכחו עובדות המסבכות את הנאשם במעשה העבירה, ויוצרות לכאורה ראייה לחובתו. גרסתו של הנאשם וקווי ההגנה שהוא מציג בבית המשפט אינן חזותהכול. השאלה המרכזית שעומדת למבחן היא האם עמדה התביעה בנטל ההוכחה המעבר לכל ספק סביר (ראו: ע"פ 8704/09 **באשה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.12)). לא כל דבר שקרה יוצא מפיו של הנאשם, והפרקולורועץ. בוודאי שאין בכך כדי להשלים את החוסר שיש בראיות המאשימה, כבמקרה זה.

33. בשים לב לאינטרס שהיה למתלוננת בהגשת התלונה, ובסתירות המשמעותיות בגרסתה כמו גם בגרסת אחיה, איני סבור כי נכון להסתפק במקרה זה בכך שלא הוכח האליבי ובחוסר האמון בעדויותיהם של העדים שהתייצבו לצדו של הנאשם כדי לתמוך באליבי שלו, ולא ניתן לומר כי לא נותר ספק של ממש באשמה המיוחסת לנאשם. לפיכך אני מזכה אותו מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ח, 28 נובמבר 2017, במעמד המתייצבים.

עמוד 6

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

